

ฐานข้อมูลเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น

ด้านดนตรี นาฏศิลป์ การนวด และการละเล่นพื้นบ้าน

ประเพณีฟ้อนผีมด-ผีเม็ง

ประเพณีฟ้อนผีมด-ผีเม็ง คือประเพณีการฟ้อนผีของชาวล้านนา คล้ายกับการลงผี(เข้าทรง) ผีเจ้าพ่อของท้องถิ่นอื่น นิยมเรียกกันว่า "ฟ้อนผีมด-ผีเม็ง" ประเพณีฟ้อนผีมด-ผีเม็ง เป็นการฟ้อนรำเพื่อสังเวชัยบรรพบุรุษซึ่งชาวล้านนา(ชาวบ้านในท้องถิ่นภาคเหนือ)นับถือกัน เป็นพระเพณีเก่าแก่ที่สันนิษฐานกันว่ารับมาจากชาวมอญ เพราะคำว่า "เม็ง" ภาษาล้านนาหมายถึงชาวมอญ การแต่งกายของผู้เข้าร่วมพิธีก็จะคล้ายกับชาวมอญ ประเพณีฟ้อนผีมด-ผีเม็งนี้ จะจัดกันภายในสายตระกูล ตามคติความเชื่อของชาวล้านนา คนเราจะมีผีบรรพบุรุษ (บางครั้งเรียก ผีปู่ย่าหรือ เจ้าปู่เจ้าย่า) ซึ่งหมายถึงผีผู้่าตายอายุญาติผู้ใหญ่ในวงศ์ตระกูลที่เสียชีวิตไปแล้ว ยังคอยปกปักษ์รักษาคุ้มครองลูกหลานในวงศ์ตระกูล ความหมายในอีกแง่หนึ่ง "ผีมด" หมายถึงผีระดับชาวบ้าน สืบเชื้อสายจากชาวไทใหญ่ ส่วนผีเม็ง หมายถึงผีระดับแม่ทัพนายกอง สืบเชื้อสายจากชาวมอญ ลูกหลานจะทำที่สถิตย์ของผีบรรพบุรุษที่เรียกว่า "หอผี" ไว้ทางทิศหัวนอนของบ้านผู้เป็น"เจ้าผี" หมายถึงผู้หญิงที่เป็นใหญ่ที่สุดในวงศ์ตระกูล ด้วยเหตุนี้เมื่อถึงเวลาอันสมควร ก็จะต้องจัดพิธีเพื่อสังเวชัยบรรพบุรุษ อาจจะจัดเป็นรอบทุกๆปีหรือ3ปีแล้วแต่จะกำหนด

ช่วงเวลาในการจัดประเพณีฟ้อนผิมค-ผิมเม็ง

ประเพณีฟ้อนผิมค-ผิมเม็งนิยมทำกันในช่วงเดือน5เหนือ(เดือน3ของภาคกลาง)หรือประมาณเดือนกุมภาพันธ์ไปจนถึงเข้าฤดูฝน ซึ่งเป็นช่วงที่ชาวบ้านเกี่ยวข้าวเสร็จแล้วและยังว่าง เหมาะที่ญาติพี่น้องจะมารวมตัวพบปะกันเพื่อช่วยกันจัดเตรียมงาน และถือโอกาสสังสรรค์เป็นงานรวมญาติของคนในสายตระกูลไปด้วยในตัว

พิธีกรรม

ก่อนวันงานจะมีการจัดเตรียม "ผาม" หรือ "ปะรำ" ขนาดผามแล้วแต่จำนวนคนในตระกูลและผู้เข้าร่วมพิธี หลังคาผามมุงด้วยทางมะพร้าว หญ้าคา หรือใบตองตึง ตกแต่งประดับผามให้สวยงามด้วยทางมะพร้าว ต้นกล้วย ขี้ผึ้ง หม้อน้ำ น้ำตั้น ฯลฯ มีผ้าขาวยาวโยงอยู่ตรงกลางผามสำหรับให้ร่างทรง โทนเชิญผีมาเข้าทรง ด้านหน้าผามจะยกพื้นสำหรับวางเครื่องเช่น เครื่องเช่นก็จะมีหัวหมูต้ม ไก่ต้มทั้งตัว เหล้า ข้าวตอก ดอกไม้ รูปเทียน ขนม ผลไม้ เช่นกล้วย อ้อย มะพร้าว ฯลฯ ถัดจากอาหารคาวหวานจะมีที่สำหรับจัดวางเครื่องแต่งกายของร่างทรงจำพวก ผ้าโสร่ง ผ้าโปกหัวสีต่างๆ สำหรับผู้ที่จะฟ้อนนุ่งทับลงไปเวลาผีเข้าแล้ว

ประเพณีการฟ้อนผีจะจัด2วัน วันแรกเรียกว่า "วันข้าว" หรือ "ป่าวข้าว" เป็นการบอกให้ญาติพี่น้องในสายตระกูลมารวมชุมนุมกันที่บ้านงานเพื่อเตรียมงานก่อนจะถึงวันงาน ส่วนอีกวันเป็นวันจริงที่มีการเชิญผีเข้าทรงและมีพิธีกรรมการฟ้อน โดยหอผีแต่ละหอหรือตระกูลผีแต่ละตระกูลจะจัดงานฟ้อนผีไม่ให้ซ้ำกับวันงานของตระกูลอื่น เพราะจะมีการเชิญคนทรงและผีจากตระกูลอื่นมาร่วมงานด้วย

วันงานพิธีกรรมจะเริ่มแต่เช้า โดยเจ้าผีทำพิธีสักการบูชาผีบรรพบุรุษซึ่งอยู่บนแท่นบูชา ณ หอผีประจำบ้านก่อน มีการอธิษฐานขอให้ผีบรรพบุรุษคุ้มครองให้การจัดงานราบรื่น ให้คนในตระกูลอยู่เย็นเป็นสุข ประกอบอาชีพเจริญก้าวหน้า จากนั้นจะกล่าวเชิญผีไปยังผามที่เตรียมไว้เพื่อเข้าทรง การเข้าทรงของผิมคไม่ยุ่งยาก เพราะพออธิษฐานเสร็จผีก็จะเข้า ส่วนผิมเม็งนั้นต้อง โทนผ้าขาวที่อยู่กลางผามแล้วหมุนตัวไปรอบๆผีจึงจะเข้า ผีจะเข้าเจ้าผีก่อนเป็นคนแรก ต่อมาก็จะเข้าคนอื่นๆในตระกูล เวลาผีเข้าร่างทรงคนไหนแล้ว จะมีคนนำเครื่องบวงสรวงซึ่งมีขันข้าวตอกดอกไม้ รูปเทียน น้ำขมิ้นส้มป่อยและมะพร้าวอ่อนมาให้ ร่างทรงจะรับไว้ จากนั้นร่างทรงจะถูกไปเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวที่ชอบและสวมทับ จะมีการซักถามกันเล็กน้อยโดยมีล่ามซึ่งเป็นคนที่ชอบพูดคุยซักถาม ถ้าเป็นคำตอบที่ถูกผีก็จะผงกหัว คำถามที่ใช้เช่น เป็นใคร มาจากไหน มาด้วยวิธีใด เป็นต้น จากนั้นจะเป็นการฟ้อนสังเวท มีวงปี่พาทย์บรรเลง ปี่พาทย์นี้เป็นปี่พาทย์แบบพื้นเมืองล้านนาซึ่งมีจังหวะคึกคักเร้าใจ มีการร้อง "ฮิ้วๆ" ประกอบการฟ้อนรำไปด้วยอย่างสนุกสนาน ร่างทรงส่วนมากจะเป็นผู้หญิง มีตั้งแต่คนแก่อายุหลายสิบปีไปจนถึงเด็กสาวรุ่นอายุสิบกว่า ถ้าเป็นผู้ชายฟ้อนจะฟ้อนดาบ พิธีกรรมจะเริ่มตั้งแต่เช้าไปจนเย็น มีการฟ้อนสังเวทไปเรื่อยๆ พอเที่ยงวันจึงหยุดพักรับประทานอาหาร จะมีการถวายอาหารให้ผีกินก่อนจากนั้นคนจึงกินต่อ เจ้าภาพจะถวายอาหารคาวหวานต่างๆที่เตรียมไว้โดยจัดใส่ขันโตกเป็นชุดๆ จากนั้นจะมอบดาบให้ร่างทรงคนละอัน โดยจุดเทียนไขผูกปลายดาบ ร่างทรงจะรับดาบไปเวียนรอบๆอาหารทุกจานจนครบเป็นอันเสร็จพิธีถวายอาหารให้ผี ในการรับประทานอาหารผิมคจะรับประทานอาหารทุกชนิดทั้งคาวและหวาน ส่วนผิมเม็งจะเลือกรับประทานเฉพาะอาหารหวานและน้ำมะพร้าวเท่านั้น

หลังจากฟ้อนมาตลอดทั้งวันแล้วก็ถึงเวลาส่งผี จังหวะดนตรีปี่พาทย์จะช้าลงจนหยุดบรรเลง ร่างทรงจะเดินไปที่หอผีและการจับจ๊อยขอเป็นกลอนสวดเสียดโยยหวาน มีขันดอกไม้รูปเทียนพร้อมอาวูร เช่น ดาบ นำมาฟ้อนเป็นจังหวะเนิบนาบอ่อนช้อย ก่อนผีจะออกจะรับขันข้าวตอกดอกไม้ เมื่อเสร็จแล้วจะล้มพับลงกับพื้นถือว่าผีออก

แล้ว ร่างทรงก็เข้าสู่สภาพปกติ หลังจากเสร็จพิธีแล้วผู้คนในตระกูลก็จะช่วยกันรื้อผามทำความสะอาดสถานที่ และรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน

หน้าที่ของผู้เข้าร่วมพิธีกรรม

เนื่องจากเป็นงานที่จัดกันในวงศ์ตระกูล ลูกหลานแต่ละคนจะมีหน้าที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

- "ม้ายี่" หรือบางครั้งเรียกว่า "ที่นั่ง" หมายถึงผู้ทำหน้าที่เป็นร่างทรงนั่นเอง ส่วนมากจะเป็นเพศหญิง หน้าที่นี้จะ เป็นหน้าที่ประจำ ถ้าจะเปลี่ยนต้องขออนุญาตจากผีเสียก่อน จะเปลี่ยนโดยพลการไม่ได้
- "ควาญ" คือ ผู้มีหน้าที่ปรนนิบัติผี มีหน้าที่ช่วยกันแต่งองค์ทรงเครื่อง จัดหาน้ำดื่ม น้ำมะพร้าว สุราหรือ เครื่องดื่ม หมาก เมี่ยง บุหรี่ ฯลฯ ตามแต่ผีจะเรียกหา เวลาผีจะไปงานพ็อนที่ผามอื่นๆ ควาญก็จะติดสอยห้อย ตามทำหน้าที่หิ้วข้าวของเครื่องใช้ตามไปด้วย
- "กำลั้ง" หรือ "กำลั้งผาม" หมายถึง พลังของวงศ์ตระกูลที่มีอยู่ในรูปของ "กำลั้งกาย" หรือแรงงานจากคนและ "กำลั้งทรัพย์" ที่สามารถระดมได้จากลูกหลานในตระกูลนั่นเอง คำว่า กำลั้ง มักใช้กับบรรดาลูกหลานเพศชาย ซึ่งทำหน้าที่ต่างๆ เช่น ปลูกสร้างผาม แยกขนอุปกรณ์ ประกอบอาหาร ยกสำรับ ตักน้ำ ผ่าฟัน ฯลฯ

ข้อพึงปฏิบัติ-ข้อห้ามในพิธีกรรม

- ในการสร้างผามต้องระมัดระวังในการผูกโครงหลังคา เรียงหัวไม้ท้ายไม้ให้ไปในทางเดียวกัน
- การประกอบอาหารสำหรับเลี้ยงผี ห้ามหยิบเครื่องปรุงต่าง ๆ มากิน แม้แต่การปรุงรสก็ห้ามชิม
- ต้องแสดงถึงความเป็นผู้มีสัมมาคารวะต่อร่างทรงทั้งหลาย แม้ในความเป็นจริงของโลกมนุษย์ ม้ายี่ ที่เป็นร่าง ทรงของผีอาจเป็นภรรยา พี่ น้อง ลูกหลาน หรือเพื่อนก็ตาม ห้ามทำเล่นหัว ล้อเล่น หรือแสดงกิริยาไม่เป็นการ เคารพ
- บุคคลภายนอกเมื่อต้องการเข้าไปชม ควรขออนุญาตเจ้าของงานหรือญาติพี่น้องเสียก่อน
- อุปกรณ์เครื่องใช้ในการสร้างผามเมื่อนำมาปลูกสร้างแล้วถือเป็นของผี หากต้องการนำมาใช้เพื่อสร้างผามอีก หรือต้องการเอาไปทำประ โยชน์อื่นใด ต้องขออนุญาตจากผีเสียก่อน

ด้านหัตถกรรม ถึงประดิษฐ์ และการแปรรูปผลิตภัณฑ์

ชุมชนเครื่องเงินบ้านแม่ฮ้อย หมู่ที่ 2 บ้านแม่ฮ้อย ตำบลสันทรายน้อย อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ประวัติความเป็นมา

บ้านแม่ฮ้อยอยู่ติดกับลำเหมืองแม่ฮ้อย และลำเหมืองใจ สันนิษฐานว่า ลำเหมืองทั้งสองเป็นลำเหมืองที่ถูกขุดขึ้นมา เพื่อการเกษตรกรรมตั้งแต่ในอดีต โยขุดมาจากลำน้ำแม่กวง เริ่มขุดตั้งแต่บ้านคอกหมูป่าเรื่อยมาจนถึงแยกเหมืองง่า โดยบ้านแม่ฮ้อยเป็นแหล่งของช่างทำเครื่องเงิน ในสมัยอดีตแหล่งจัดทำเครื่องเงินในจังหวัดเชียงใหม่ มี 2 แห่งเท่านั้น คือชุมชนเครื่องเงินวัวลาย อำเภอเมือง และชุมชนเครื่องเงินบ้านแม่ฮ้อย อำเภอสันทราย ดังคำกล่าวในอดีตที่ว่า “แม่กวงสานหวาย สันทรายบะถั่วเน่า แม่ฮ้อยเป็นเต้า แอ็บ 12 ราศี” ซึ่งลายเครื่องเงินของบ้านแม่ฮ้อยจะมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนกับแหล่งจัดทำเครื่องเงินต่าง ๆ ซึ่งสันนิษฐานว่า ลายเครื่องเงินของบ้านแม่ฮ้อยนั้น ละม้ายคล้ายคลึงกับศิลปวัฒนธรรมของชนชาติมอญหรือพม่าองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำเครื่องเงินสำหรับการทำเครื่องเงินจะมีอยู่ 2 ขั้นตอน คือ งานขึ้นรูป และงานต้องลาย หรือการแกะสลักโดยการแกะสลักลวดลายในปัจจุบัน มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจากการแกะสลักเงินมาเป็นวัสดุโลหะอื่น ๆ เช่น อลูมิเนียม ทองแดง ทองเหลือง และมีการพัฒนาจากการแกะสลักลวดลายเป็นงาน 2 มิติ และ 3 มิติ เช่น แผ่นภาพโลหะ ประดับข้างฝาหรืองานประดับตกแต่ง

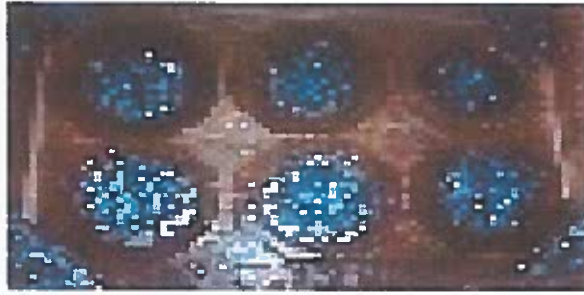
ขั้นตอนการต้องลาย (แกะสลักลวดลาย)

1. การทดลองลายลงบนแผ่นชิ้นงาน (อาจจะเป็นทั้งเงินหรือวัสดุอื่น ๆ)
2. การคูณลาย คือการคูณลายให้คูณขึ้นมาโดยใช้ค้อนตอกซึ่งต้องรองแผ่นชิ้นงานบนเชิง หรือแท่นไม้ที่มีชันรองรับอยู่
3. การตีขอบแผ่นชิ้นงานเพื่อนำไปเทขึ้นอีกครั้งหนึ่งและตั้งทิ้งไว้รอจนแห้ง
4. การต้องสลักลาย เมื่อชันแข็งตัวดีแล้ว จึงเอาแผ่นชิ้นงานมาทาบไว้บนฐานรองรับ เพื่อทำการขึ้นรูปต่อไป หลังจากนั้นก็จะใช้เครื่องมือต่าง ๆ เพื่อต้องสลักลายต่อไป
5. พอต้องลายเสร็จเรียบร้อยแล้วก็นำมาเผาไฟให้ชันละลายออกจากชิ้นงานจนหมด จากนั้นก็นำชิ้นงานมาต้มในหม้อน้ำกรดจนสะอาด แล้วนำมาขัดด้วยแปรงทองเหลืองกับน้ำมะขามเปียกจนสะอาดอีกที แล้วนำมาแกะส่วนที่ไม่ได้ต้องลายให้ละเอียดอีกครั้งให้เงาและเรียบ แล้วนำมาขัดด้วยลูกบิดจนเงาเป็นขั้นตอนสุดท้าย

ปัจจุบันการผลิตเครื่องเงินเพื่อใช้สอยภายในครัวเรือน ไม่ค่อยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เหมือนในอดีตที่ผ่านมา เนื่องจากมีการอื่น ๆ มาทดแทนประกอบกับปัจจุบัน เครื่องเงินมีราคาค่อนข้างสูง จึงได้มีการประยุกต์การจัดทำเครื่องเงินให้เป็นชิ้นงาน เพื่อใช้สำหรับประดับตกแต่งผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ แทน เช่น กรอบรูป ลายประดับตกแต่งโต๊ะเก้าอี้ เสา ฯลฯ แต่ทั้งนี้การผลิตเครื่องเงินดังกล่าวนี้ ก็ยังคงไว้ซึ่งรูปลักษณะและเอกลักษณ์ของการจัดทำเครื่องเงินของชุมชนบ้านแม่ฮ้อย

ติดต่อสอบถามได้ที่

นายพนม บุญมา ที่อยู่ เลขที่ 37 หมู่ 2 บ้านแม่ฮ้อยใต้ ต.สันทรายน้อย อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ 50210
เบอร์โทร 053 490682

ร้าน กู้กไก่นิกเกิ้ล เชียงใหม่ นายพรชัย เจียวมั่ง ร้านกู้กไก่นิก

ประวัติ (Resume)

ชื่อ นายพรชัย เจียวมั่ง

เกิดวันที่ 25 มกราคม พ.ศ.2499

ที่อยู่เดิม 103/4 ถนนวัวลาย ซอย 1 ตำบลหายยา อำเภอเมือง เชียงใหม่ 50000

ที่อยู่ปัจจุบัน 501/16 หมู่บ้านพิกุล 1 ถนนสันทรายเก่า ตำบลสันทรายน้อย

อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ 50210

โทรศัพท์ / โทรสาร 053-847349 มือถือ 08-6196-9353, 08-9430-2175 , 08-4610-1501

การศึกษา จบเอกบัญชี (Accounting)

ประสบการณ์ ทำงานด้านโรงแรมมา 20 กว่าปี ทั้งโรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่ , ลำปาง, พิษณุโลก ,พิจิตร, ระยอง, ภูเก็ต และฉะเชิงเทรา เริ่มจากตำแหน่ง Night Auditor , Income Auditor, Front Office Manager ,Asst. Chief accountant, Chief Accountant, Accounting Manager, General Manager, Financial Controller, Director of Finance และ Resident Manager

เจ้าของ สำนักงานพรชัยการบัญชีและทนายความ

กู้กไก่นิกเกิ้ล เชียงใหม่ (KUKKAI NICKEL CHIANGMAI)

คู่สมรส นางรุ่งฤทัย เจียวมั่ง

บุตรและธิดา 1. นางสาวพจนีย์ เจียวมั่ง

2. นางสาวเพียงฤทัย เจียวมั่ง

3. เด็กชายณัฐพงษ์ เจียวมั่ง

จุดเริ่มต้นในการทำธุรกิจในนาม "กู้กไก่นิกเกิ้ล"

เดิมผมเกิดที่บ้านวัวลาย ซอย 1 ต.หายยา อ.เมือง จ.เชียงใหม่ แหล่งชุมชนทำเครื่องเงิน ดอก(แคะ)ลายไทย ล้านนา ลายเทพนม ลายช้างฯ ที่ขึ้นชื่อของเมืองเชียงใหม่ พ่อเป็นช่างตีขันเงิน(ขันสลุง) ส่วนแม่เป็นช่างดอก(แคะ)ลายไทย ล้านนา ลายเทพนม ลายช้างป่า โดยสืบทอดมาจากบรรพบุรุษปู่ย่า ตายาย ประกอบกับครอบครัวมีฐานะยากจน เมื่อเป็นเด็กเล็กต้องทำงานหาเงินเรียนหนังสือ จึง ไปฝึกตีขันเงิน โดยมีพ่อเป็นอาจารย์คนแรก และผู้ฝึกสอน ซึ่งผม รับจ้างตีขันเงินและเรียนหนังสือควบคู่ไปด้วยกัน

ต่อมาหลังจากรับจ้างตีขันเงิน(ขันสูง)แล้ว ก็มาเปลี่ยนตอกหรือแกะภาพลายไทยล้านนา เช่น ลายเทพพนม ภาพช้าง ภาพ 12 ราศี และอื่นๆ แล้วแต่ลูกค้าจะสั่งทำ แต่ช่วงเวลานั้นเม็ดเงินมีราคาแพง การทำขันเงินจึงเริ่มน้อยลง ประกอบกับขันทองแดงและขันอลูมิเนียมเริ่มได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเพราะมีราคาถูก ผมเลยเปลี่ยนจากตีขันเงินและตอกลายขันเงินมาเป็นตอกลายอะลูมิเนียมและรับจ้างแกะลายไทยล้านนาทั่วไปหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (สมัยก่อนเรียก ม.ศ 5) หรือ ปัจจุบันเทียบเท่า ม.6 ปี พ.ศ 2519 ผมเริ่มสมัครเข้าทำงานที่โรงแรมสุริวงค์เชียงใหม่ ในระหว่างที่ทำงานก็เรียนหนังสือควบคู่กันไป และวันหยุดก็รับจ้างแกะ/ตอกลายไทยล้านนาด่าง ๆ ในขันอลูมิเนียม จนกระทั่งได้ย้ายไปทำงานที่ต่างจังหวัดก็ผมก็หยุดทำ ประกอบกับได้สอนลูกสาวแกะลายเป็นแล้ว จึงให้ลูกสาวรับช่วงทำต่อไปหลังเลิกเรียนและวันหยุด

ประมาณปี พ.ศ. 2544 ผมได้ย้ายไปทำงาน ที่โรงแรมวังธาราปรีนส์เซส จังหวัดฉะเชิงเทรา ของท่าน ดร. อาทิตย์ อุไรรัตน์ มารับตำแหน่ง ผู้จัดการทั่วไป ที่โรงแรมริมปิงการ์เด็นท์ เชียงใหม่ ช่วงนั้นทางเทศบาลนคร เชียงใหม่ได้จัดงาน 10 มหัศจรรย์ขึ้นที่ถนนท่าแพ ซึ่งเป็นนโยบายเพื่อส่งเสริมสินค้าหัตถกรรมล้านนาของชาว เชียงใหม่ โดยจัดในรูปแบบถนนคนเดินทุกวันอาทิตย์ จึงได้ชักชวนภรรยามาขายสินค้าในประเภทหัตถกรรมล้านนา โดยสินค้าประเภทแรกที่ทำและจำหน่ายให้แก่ลูกค้า คือ ไม้คั้นหนังสือ ปรากฏว่าสินค้าขายดีมาก จึงได้ประเมิน สถานการณ์และวิเคราะห์ตลาดประกอบกับมีเพื่อนชาวต่างชาติแนะนำว่าให้ทำการผลิต / เพิ่มสินค้า / ปรับปรุงการผลิต ซึ่งจะช่วยด้านการตลาด (Marketing) ให้ จึงตัดสินใจลาออกจากงานที่ทำที่โรงแรมริมปิงการ์เด็นท์เชียงใหม่ปัจจุบัน งานในสำนักงานพรชัยการบัญชีและทนายความได้หยุดกิจการ เพราะว่ามีเวลาเนื่องจากงานดู โลหะ - แผ่นภาพ ประยุกต์นำมาติดกับไม้ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์รูปแบบต่าง ๆ มีแนวโน้มดีขึ้น มีคำสั่งซื้อจากลูกค้าสั่งเข้ามา มาก ประกอบกับได้เปิดตลาดต่างประเทศ ปัจจุบัน ร้านกู๊กไก่นิกเกิ้ลมีลูกค้าต่างประเทศอยู่หลายประเทศ เช่น Australia , Canada, Amerca, England เป็นต้น ส่วนในประเทศไทยส่งขายทั่วประเทศแล้วแต่ลูกค้าจะสั่งสาเหตุของการใช้ชื่อว่า กู๊กไก่นิกเกิ้ล (KUKKAINICKECHIANGMAI) เพราะว่า กู๊กไก่นิกเกิ้ล เป็นชื่อเล่นของภรรยาถือเป็นการให้เกียรติกับภรรยาที่ต่อสู้ชีวิตมาด้วยกัน ปัจจุบัน กู๊กไก่นิกเกิ้ล เป็นศูนย์ฝึกอาชีพงานช่างดูโลหะแผ่นภาพ (Lanna Thai Handicraft a maker repousse - Picture) โดยเป็นศูนย์ฝึกอาชีพของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ เรียนฟรี ฝึกเป็นแล้วสามารถประกอบอาชีพได้และมีงานให้ทำตลอด

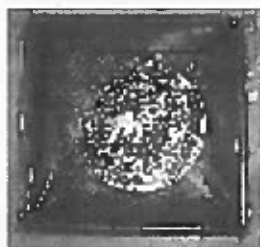
ติดต่อสอบถามได้ที่

501/16 หมู่บ้านพิมุกต์ 1 ถนนสันทรายเก่า ตำบลสันทรายน้อย อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ 50210

โทรศัพท์ / โทรสาร 053-847249 มือถือ 08-6196-9353, 08-9430-2175 , 08-4610-1501

อีเมล : kukkainickel@hotmail.com

เว็บไซต์ : www.kukkainickel.com

ช่อดอก, หมากช่อ, หมากเบ็ง, ต้นผึ้ง, ต้นเทียน เครื่องสักการบูชาของคนล้านนา

รูปแบบของหมากช่อ หมากเบ็ง ต้นดอก ต้นเทียน และต้นผึ้ง

หมากช่อ

รณลักษณะ อินท๊ะ (รณลักษณะ อินท๊ะ 2552: 49) ได้ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบของเครื่องสักการะล้านนาประเภทหมากช่อ พบว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม สรุปได้ดังนี้ คือ

1.1. รูปแบบดั้งเดิม คือหมากส้มที่มีโครงสร้างลักษณะรูปทรงพุ่มแบบง่ายๆ โดยใช้วัสดุคิบบที่หาได้ในท้องถิ่น และใช้เวลาในการทำไม่นาน หมากส้มรูปแบบดังกล่าวนี้มีโครงสร้างที่ทำมาจากการนำไม้ไผ่ผ่าซีก มาเหลาให้มีขนาดเล็กแล้วนำไปแช่น้ำก่อนเพื่อให้ ไม้ไผ่สามารถ คัดให้โค้งงอได้ จากนั้นจึงนำมาขัดหรือสานและมัดต่อกันจนได้ลักษณะ โครงสร้างตามต้องการ ส่วนฐานรองรับ โครงสร้างนี้จะทำจากต้นกล้วย ต้นคาที่ตากแห้งสนิทหรือ ฟางข้าว ซึ่งหากเป็นเขตรอบนอกเมืองจะนิยมใช้วัสดุคิบบสองประเภทหลังมากกว่าเพราะหาได้ง่าย และสามารถทำไว้ล่วงหน้าได้ เมื่อทำโครงสร้างเสร็จแล้วก็จะนำหมากแห้งที่ร้อยเป็นสายด้วยเชือกปอมาเรียงซ้อนกันบน โครงสร้างให้สวยงาม จากนั้นจึงตกแต่งด้วยข้าวตอกดอกไม้และบุหรี่ยาสูบของชาวล้านนา

1.2. รูปแบบประยุกต์ เป็นรูปแบบที่พัฒนามาจากรูปแบบดั้งเดิม โดยจะทำให้มีลักษณะรูปทรงพุ่มคล้ายดอกบัวตูม โครงสร้างของหมากส้มรูปแบบนี้มาจากการตัดเชื่อมเหล็กจะได้ลักษณะตามต้องการ ความแตกต่างของหมากส้มรูปแบบนี้อยู่ที่ฐานรองรับซึ่งจะใช้ขัน โดกหรือพานที่ทำจากไม้หรือ โลหะ เพราะการใช้ขัน โดกหรือพานเป็นฐานจะช่วยให้ขั้นตอนในการประกอบหมากส้มใช้เวลาน้อยลง เมื่อทำโครงสร้างเสร็จแล้วก็มีวิธีการและขั้นตอนการปฏิบัติเช่นเดียวกับการทำหมากส้มรูปแบบดั้งเดิม เพียงแต่หมากส้มรูปแบบประยุกต์นี้จะมี ความสวยงาม แข็งแรง และทนทานต่อการนำไปใช้ในงานพิธีการต่างๆมากกว่าหมากส้มรูปแบบดั้งเดิม

หมากเบ็ง

จากการศึกษาของรณลักษณ์ อินตะ (รณลักษณ์ อินตะ 2552: 50-51) พบว่าหมากเบ็งมีโครงสร้าง 3 รูปแบบพอสรุปได้ดังนี้

2.1 รูปแบบดั้งเดิม คือ หมากเบ็งที่มีโครงสร้างลักษณะรูปทรงพุ่มคล้ายรูปวงรี ส่วนใหญ่จะพบในเขตรอบนอกเมือง โดยโครงสร้างของหมากเบ็งจะทำจากต้นกล้วยทั้งในส่วนที่เป็นฐานรองรับและแกนกลาง จากนั้นนำเอาผลหมากคิบบที่มีสีเขียว หรือผลหมากสุกที่มีสีส้ม จำนวน 24 ผลมาประกอบลงบน โครงสร้าง ซึ่งในการทำหมาก

เบ็ญนั้นจะต้องมีการนำทางมะพร้าวมาสานเป็นฐานรองรับ เรียกว่า "จันแปดกลีบ" ขั้นตอนการประกอบหมากเบ็งคือนำเอาไม้ไผ่ที่เหลาจนมีขนาดเล็กเท่ากับไม้ปลายแหลมเสียบผลหมากเข้ากับจันแปดกลีบ แล้วปักลงบนแกนกลางต้นกล้วย ให้เป็นรูปทรงพุ่มโดยแบ่งจังหวะการปักผลหมากให้เท่ากัน จากนั้นจึงตกแต่งด้วยใบพลูที่ทาปูนแดงและดอกไม้สดที่หาได้ในหมู่บ้าน

2.2 รูปแบบประยุกต์ เป็นหมากเบ็งที่มีโครงสร้างสำเร็จรูป ลักษณะรูปทรงพุ่มคล้ายดอกบัวตูม ซึ่งตัวโครงสร้างนี้จะทำจากโลหะทองเหลืองทั้งในส่วนที่เป็นฐานรองรับและตัวแกนกลาง ตัวโครงสร้างจะถูกแบ่งเป็นช่องว่างจำนวน 6 หรือ 8 ช่องก็ได้ การแบ่งช่องแบบนี้เรียกว่า กาบเบ็ง ขั้นตอนการประกอบหมากเบ็งแบบนี้ไม่มีการสานทางมะพร้าวที่เรียกว่า "จันแปดกลีบ" เป็นฐานรองหมาก แต่จะนำหมากดิบหรือหมากสุกตามแต่จะเลือกใช้จำนวน 24 ผล ประกอบลงบนโครงสร้างตามตำแหน่งที่ได้แบ่งไว้ก่อนแล้ว ส่วนวิธีการตกแต่งจะทำคล้ายคลึงกันกับวิธีตกแต่งหมากเบ็งรูปแบบดั้งเดิม สำหรับโครงสร้างสำเร็จรูปนี้เมื่อเสร็จพิธีกรรมแล้ว บางชุมชนจะเก็บรวบรวมไว้ที่วัดหรือที่เก็บของส่วนกลางของชุมชน การประดิษฐ์หมากเบ็งรูปแบบนี้มีขั้นตอนและวิธีการทำง่ายที่สุด

2.3 รูปแบบผสมผสาน เป็นหมากเบ็งที่มีทรงพุ่มคล้ายดอกบัวตูม แต่กระบวนการทำโครงสร้างเป็นการผสมผสานกันระหว่างโครงสร้างแบบดั้งเดิมและแบบประยุกต์ โดยยึดโครงสร้างแบบประยุกต์เป็นหลัก ขั้นตอนและวิธีการทำหมากเบ็งแบบนี้จะยากที่สุด เริ่มจากการทำโครงสร้างทั้งส่วนฐานและแกนกลางล้วนทำจากต้นกล้วยากนั้นต้องทำ "จันแปดกลีบ" สำหรับรองหมาก แล้วใช้ไม้ไผ่เหลาเสียบผลหมากดิบหรือหมากสุก จำนวน 24 ผลเข้ากับฐาน (จันแปดกลีบ) ก่อนที่จะปักลงบนแกนกลางที่ทำจากต้นกล้วยให้ได้ ทรงพุ่ม โดยต้องแบ่งระยะการปักให้เท่าๆกัน เมื่อประกอบเสร็จแล้วจึงตกแต่งด้วยใบพลูที่ทาปูนแดงและดอกไม้สดเช่นเดียวกับหมากเบ็งทั้งสองรูปแบบแรก

ต้นดอก

จากการศึกษาของรณลักษณ์ อินตะ (รณลักษณ์ อินตะ 2552: 51-52) พบว่า รูปแบบของต้นดอกล้านนามีเพียงรูปแบบเดียว กล่าวคือ โครงสร้างของต้นดอกจะเป็นรูปทรงพุ่มคล้ายดอกบัวตูมหรือรูปทรงวงรีคล้ายไข่ไก่ โดยใช้ต้นกล้วยเป็นหลักในการทำโครงสร้างแต่จะมีขนาดที่ใหญ่กว่าเพื่อให้สามารถรองรับน้ำหนักของดอกไม้และใบไม้ที่ปักลงบนแกนกลางของต้นกล้วย ใบไม้ที่นิยมนำมาประกอบเป็นต้นดอกคือ ใบเล็บครุฑ ต้นดอกของแต่ละชุมชนอาจมีสีสันแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับการใช้ดอกไม้ที่จะนำมาปักบนพุ่มต้นดอกซึ่งแต่ละชุมชนอาจได้รับการปลูกฝังหรือถ่ายทอดแตกต่างกัน

ต้นเทียน

รณลักษณะ อินท๊ะ (รณลักษณะ อินท๊ะ 2552: 52) ได้ศึกษารูปแบบของต้นเทียนล้านนา พบว่ามีเพียงรูปแบบเดียว กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลักษณะโดยรวมของต้นเทียนจะเป็นรูปทรงพุ่มคล้ายดอกบัวตูมและพุ่มรูปวงรีคล้ายรูปไข่ไก่ วัตถุประสงค์หลักที่ใช้คือต้นกล้วย ขั้นตอนวิธีการทำโครงสร้างคล้ายคล้ายการทำโครงสร้างต้นดอก เพียงแต่เมื่อทำโครงสร้างเสร็จจะใช้เทียนจำนวนสองเล่มผูกกับปลายไม้แหลมปักลงบนแกนกลางต้นกล้วย โดยให้มีจิ้งหะหรือระยะห่างเท่าๆกันให้เป็นรูปทรงคล้ายพุ่มดอกบัว แล้วตกแต่งด้วยดอกไม้ที่มีสีสันสดใสหรือมีกลิ่นหอม เครื่องสักการะล้านนาต้นเทียนนี้จะประกอบด้วยเทียนทั้งหมด 108 เล่ม

ด้านศาสนา วัฒนธรรม

วัดสันคะยอม หมู่ที่ 8 บ้านเด่นสันคะยอม ตำบลสันทรายน้อย อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่

ชื่อวัด : วัดสันคะยอม

เจ้าอาวาส : พระครูโสภาสวิหารกิจ (บุญเลิศ อาสโภ)

ประวัติวัด และ กิจกรรม:

วัดสันคะยอม ตั้งอยู่บ้านสันคะยอม เลขที่ ๑๔๘ หมู่ ๘ ต.สันทรายน้อย อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย

ที่ดินที่ตั้งวัดมีเนื้อที่ ๖ ไร่ ๔๔ ตารางวา มีที่ธรณีสงฆ์ ๑ แปลง เนื้อที่ ๑ งาน ๒๐ ตารางวา ชัย สร้างเมื่อ พ.ศ.

๒๓๔๓ ผู้ริเริ่มสร้างวัดคือ พระครูปัญญา ซึ่งเป็นราชครูเมืองเชียงใหม่

ในสมัยนั้นได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ เขตวิสุงคามสีมากว้าง ๓๒ เมตร ยาว ๑๘ เมตร

ชัย สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๔๓ ผู้ริเริ่มสร้างวัดคือ พระครูปัญญา ซึ่งเป็นราชครูเมืองเชียงใหม่
ในสมัยนั้นได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ เขตวิสุงคามสีมากว้าง ๑๒ เมตร ยาว
๑๘ เมตร

- การบริหารการปกครองมีเจ้าอาวาสที่ทราบนามคือ
- ครูบาปัญญา ปัญญาธโร พ.ศ. ๒๓๔๓-๒๓๕๕
 - พระอธิการก้อนแก้ว กลุยาโณ พ.ศ. ๒๓๕๕-๒๓๘๐
 - พระอธิการสิงโต สิลลสัวโร พ.ศ. ๒๓๘๑-๒๔๑๐
 - พระอธิการหม่น โชติธรมิโต พ.ศ. ๒๔๑๑-๒๔๓๖
 - พระอธิการบุญมี กนุทธสาโร พ.ศ. ๒๔๓๗-๒๔๘๐
 - พระอธิการบุญทา ขนุดิโก พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๔๘๔
 - พระวีระ ธรรมธิโร พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๔๙๘
 - พระอธิการประเสริฐ เสฐโฐ พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๐๔
 - พระครูโสภาสวิหารกิจ (บุญเลิศ อาสโภ) พ.ศ. ๒๕๐๕-ปัจจุบัน

วัดสันคะยอมถือได้ว่าเป็นวัดที่เก่าแก่มากกว่า ๒๐๐ ปี โดยเฉพาะสัญลักษณ์ที่เป็นนามวัดคือ “ต้นพะยอม” และหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ในสมัยอาณาจักรศรีวิชัย และล้านนาพบุรีศรีนครพิงค์

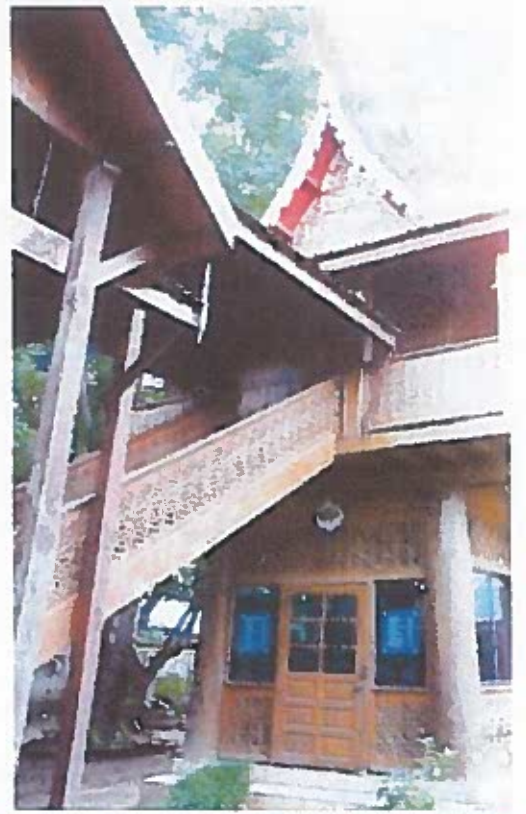

ปัจจุบันวัดสันกะยอมภายใต้การบริหารงานของพระครูโสภาสววิหารกิจ ได้มีการพัฒนาวัดในด้านต่างๆ เพื่อให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ของชุมชนในทุกๆ ด้าน อาทิ ในด้านการอนุรักษ์ศิลปะ ได้มีการสร้างวิหารไม้สักทรงล้านนา เรือนไม้สักทั้งหลัง อุโบสถทรงไทยประยุกต์ หอพระไตรปิฎกเรือนไทยโบราณ และศาลาการเปรียญแบบทรงไทยล้านนาโบราณ มีการจัดสร้างพระพุทธรูปที่เก่าแก่เป็นศิลปะแบบเชียงแสน ที่งดงามวิจิตร ซึ่งมีการอ้างในคัมภีร์โบราณของวัด และแผ่นจารึกไว้เป็นหลักฐาน มีนามว่า “หลวงพ่อพระสากะขมุณีสะหริชัยมงคล” โดยมีการประดิษฐานไว้ในวิหารของวัดเป็นที่สักการบูชาเพื่อความ เป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

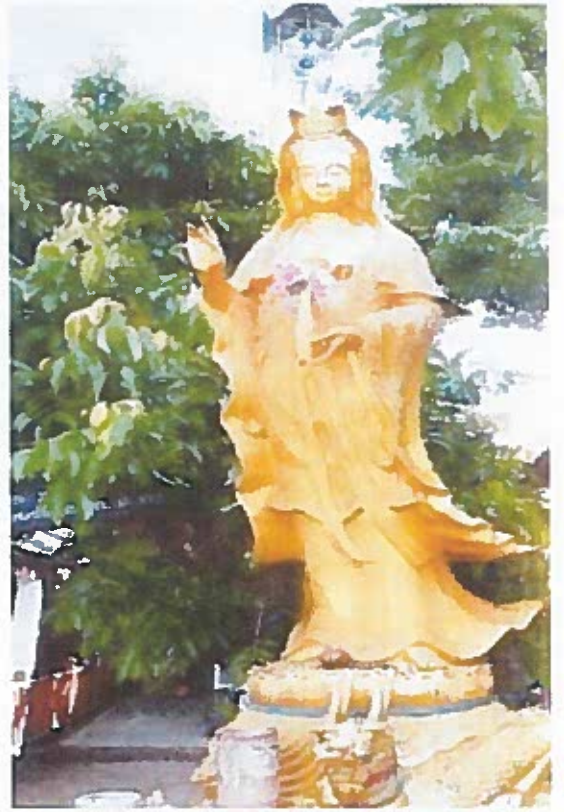
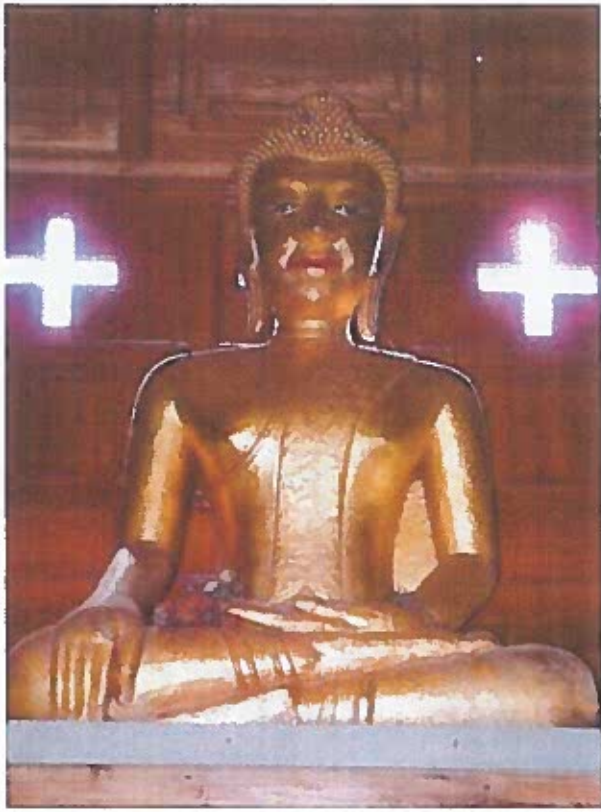
โบราณสถาน :

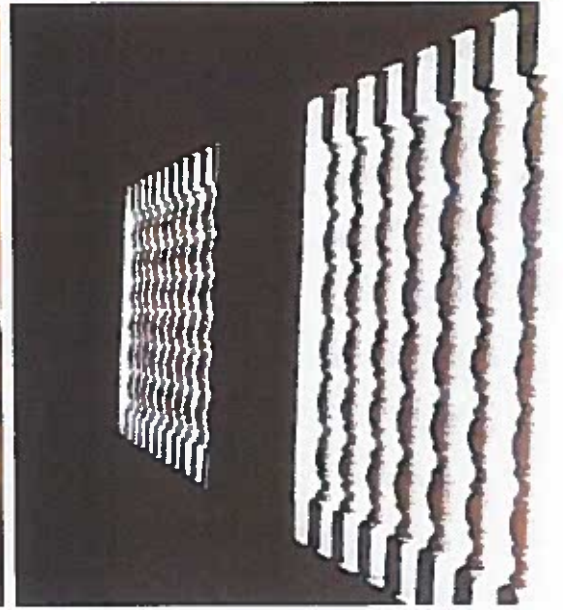
เสนาสนะ และถาวรวัตถุต่างๆ ภายในวัด ประกอบด้วย อุโบสถ วิหาร เจดีย์ ศาลาอนุเคราะห์สงฆ์ ศาลาการเปรียญ กุฏิสงฆ์ หอระฆัง โรงครัว ปูชนียวัตถุมีพระพุทธรูปปางต่างๆ สัตภัณฑ์ลงรักปิดทอง หีบพระธรรม

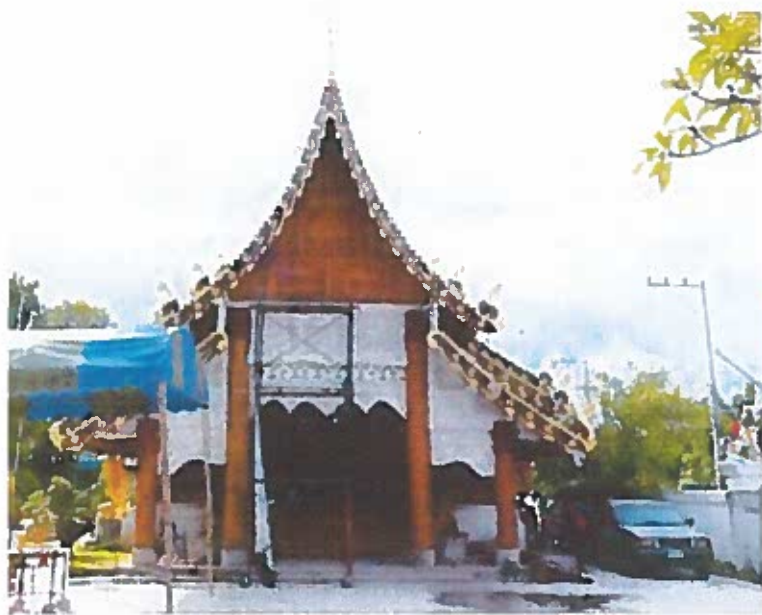

ในด้านการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงแบบล้านนา ได้แก่ การสืบทอดการตีกลองสะบัดชัย การแสดงการฟ้อน
เล็บ และการประกอบพิธีกรรมต่างๆ แบบล้านนา เพื่อสืบทอดวิถีจารีตและประเพณีอันดีงามของบรรพบุรุษ และยังมี
พิพิธภัณฑ์ล้านนาภายในวัดด้วย

ในด้านการบริหารงานคณะสงฆ์และการเผยแผ่ธรรมนั้น ท่านเจ้าอาวาสในฐานะเจ้าคณะตำบลสันทราย
น้อย-ตำบลสันพระเนตร ได้มีกิจกรรมการอบรมศีลธรรมประจำแก่ประชาชน กิจกรรมอบรมผู้สูงอายุ จัดตั้ง
โรงเรียนพระพุทธศาสนาวิคิตยเพื่อสอนพระพุทธศาสนาแก่เยาวชน เปิดอบรมนักศึกษาของศูนย์การศึกษานอก
โรงเรียนอำเภอสันทราย และเปิดศูนย์การเรียนรู้ชุมชนวัดสันคะยอม เพื่อส่งเสริมภูมิปัญญาพื้นบ้านและเสริมสร้าง
ความรู้วิชาชีพ

วัดข้าวแทนหลวง

วัดข้าวแทนหลวง ตั้งอยู่เลขที่ 78 บ้านข้าวแทนหลวง ถนนสุขาภิบาลสันทราย หมู่ที่ 3 ตำบลสันทรายหลวง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกายที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 4 ไร่ 13 ตารางวา โฉนดเลขที่ 2584 อาณาเขต ทิศเหนือจดที่ดินเอกชน ทิศใต้จดที่ดินเอกชนและลำเหมืองสาธารณะ ทิศตะวันออกจดที่ดินเอกชนและลำเหมืองสาธารณะ ทิศตะวันตกจดที่ดินเอกชนลำเหมืองสาธารณะ อาคารเสนาสนะ ประกอบด้วย อุโบสถ ศาลาการเปรียญ กุฏิสงฆ์ หอระฆัง ศาลาบาตร หอกลอง และ โรงครัว ปูชนียวัตถุ เจดีย์โบราณ และพระพุทธรูปนามว่า พระพุทธมหาวัน โฉน

วัดข้าวแทนหลวง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2115 เดิมชื่อวัดขางหมอก ใ้ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2466 เขตวิสุงคามสีมากว้าง 42 เมตร ยาว 50 เมตร การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระอธิการชัยชยวฑฒโน พ.ศ. 2354 – 2376 รูปที่ 2 พระอธิการทองเงิน กนตจาโร พ.ศ. 2377 – 2401 รูปที่ 3 พระอธิการน้อย มหาวณโณ พ.ศ. 2402 – 2442 รูปที่ 4 พระอธิการแก้ว กนตวีโร พ.ศ. 2443 – 2449 รูปที่ 5 พระบุญมา บุญญโร พ.ศ. 2450 – 2455 รูปที่ 6 พระอธิการอภิวังศ์ อภิวังโส พ.ศ. 2456 – 2467 รูปที่ 7 พระอธิการจันทร์แก้ว มณิวงโณ พ.ศ. 2468 – 2473 รูปที่ 8 พระปลัดบุญปั้น สุวณโณ พ.ศ. 2474 – 2483 รูปที่ 9 พระครูสันติยานุสาสน์ อินทนนโท ตั้งแต่ พ.ศ. 2483 การศึกษามีโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกธรรม เปิดสอน พ.ศ. 2470 และศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ เปิดสอน พ.ศ. 2524 นอกจากนี้มี หอสมุดและ ห้องพิพิธภัณฑ์

เจดีย์ภายในบริเวณวัดข้าวแทนหลวง

องค์พระประธานด้านในอุโบสถ

ประติมากรรมฝาผนังภายในอุโบสถ

หอกดองปู่จา 60

อุโบสถหลังเล็ก

วิหารพระเจ้าทันใจ

ภายในบริเวณวัดข้าวแทนหลวง

วัดข้าวแต๋นน้อย

วัดข้าวแต๋นน้อย ตั้งอยู่เลขที่ 39 บ้านข้าวแต๋นน้อย ถนนสุขาภิบาลสันทราย หมู่ที่ 3 ตำบลสันทราย
หลวง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 4 ไร่ 98 ตารางวา น.ส. 3 เลขที่
210 อาณาเขต ทิศเหนือจดบ้านของราษฎรและเขตเหมือง ทิศใต้จดเขตเหมือง ทิศตะวันออกจดเขตเหมืองและที่นาของ
ราษฎร ทิศตะวันตกจดที่นาของราษฎร อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ วิหารศาลา หอกลอง และโรงครัว ปูชนีย
วัตถุมี เจดีย์ฐานสี่เหลี่ยม 9 ยอด

วัดข้าวแต๋นน้อย สร้างเมื่อ พ.ศ. 2387 เดิมเป็นวัดร้าง ลุงฟูขาว กับลุงฟูดำ ร่วมกับครูบาเจ้าหมายศ สร้าง
วัดขึ้นใหม่ ให้ชื่อวัดครั้งแรกว่า วัดศรีบุญเรือง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาวันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2509 เขต
วิสุงคามสีมากว้าง 12 เมตร ยาว 24 เมตร การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระ
อธิการมหาศ พ.ศ. 2385 – 2403 รูปที่ 2 พระอธิการปัญญา พ.ศ. 2408 2414 รูปที่ 3 พระอธิการย้าย พ.ศ. 2415 – 2426
รูปที่ 4 พระอธิการปัญญา พ.ศ. 2426 – 2447 รูปที่ 5 พระอธิการอินต๊ะ พ.ศ. 2448 – 2472 รูปที่ 6 พระอธิการสิงห์คำ เ
หัง (พระปัญญา) พ.ศ. 2478 – 2489 รูปที่ 7 พระครูสีหสุวรรณภรณ์ (กลยาโณ) พ.ศ. 2490 - 2527

อุโบสถหลังเล็ก

พระประธานภายในอุโบสถ

ภาพประติมากรรมฝาผนังภายในอุโบสถ

เจดีย์ภายในบริเวณวัดข้าวแตงน้อย

การส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรม และศาสนา

1. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำหมากสุ่ม หมากเป็ง
2. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำตุ่งไส้หมู
3. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำตุ่งสิบสองราศี
4. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำคอมพิวเตอร์ด้านนา
5. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการถนอมผ้าแบบล้านนา
6. กิจกรรมส่งเสริมธรรมสังฆจร เทศบาลตำบลสันทรายหลวง
7. กิจกรรมกฐินเทศบาลตำบลสันทรายหลวง ณ วัดแม่ย้อยหลวง อำเภอสันทราย
8. กิจกรรมส่งเสริมประเพณียี่เป็ง
9. กิจกรรมทำผางประทีป
10. กิจกรรมทำบุญตักบาตรประจำปี
11. กิจกรรมผ้าป่าสามัคคี เทศบาลตำบลสันทรายหลวง
12. กิจกรรมร่ววงยี่ออนยุค
13. กิจกรรมขันโตกนานาชาติ
14. กิจกรรมฟ้อนผีมด

1. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำหมากตุ๋่ม หมากเป้ง

2. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำตุ่งไต้หามู

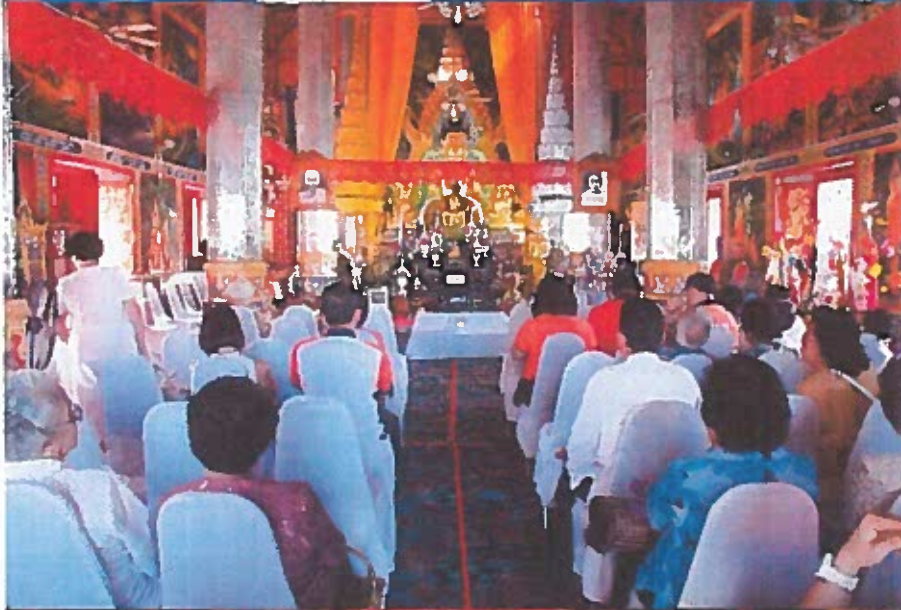
3. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำตุ๊กตาสองราศี

4. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำโคมไฟล้านนา

5. กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นการฉลุลายผ้าแบบล้านนา

6. กิจกรรมส่งเสริมธรรมสัญจร เทศบาลตำบลสันทรายหลวง

7. กิจกรรมกฐินเทศบาลตำบลสันทรายหลวง ณ วัดแม่ย่อยหลวง อำเภอสันทราย

8. กิจกรรมส่งเสริมประเพณียี่เป็ง

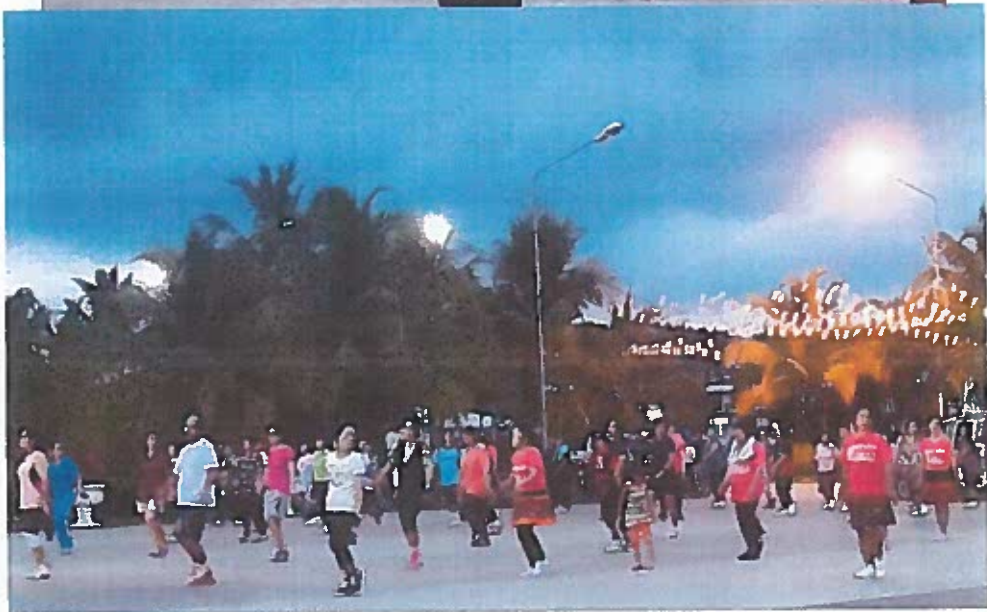
9. กิจกรรมทำผางประทีป

10. กิจกรรมทำบุญตักบาตรประจำปี

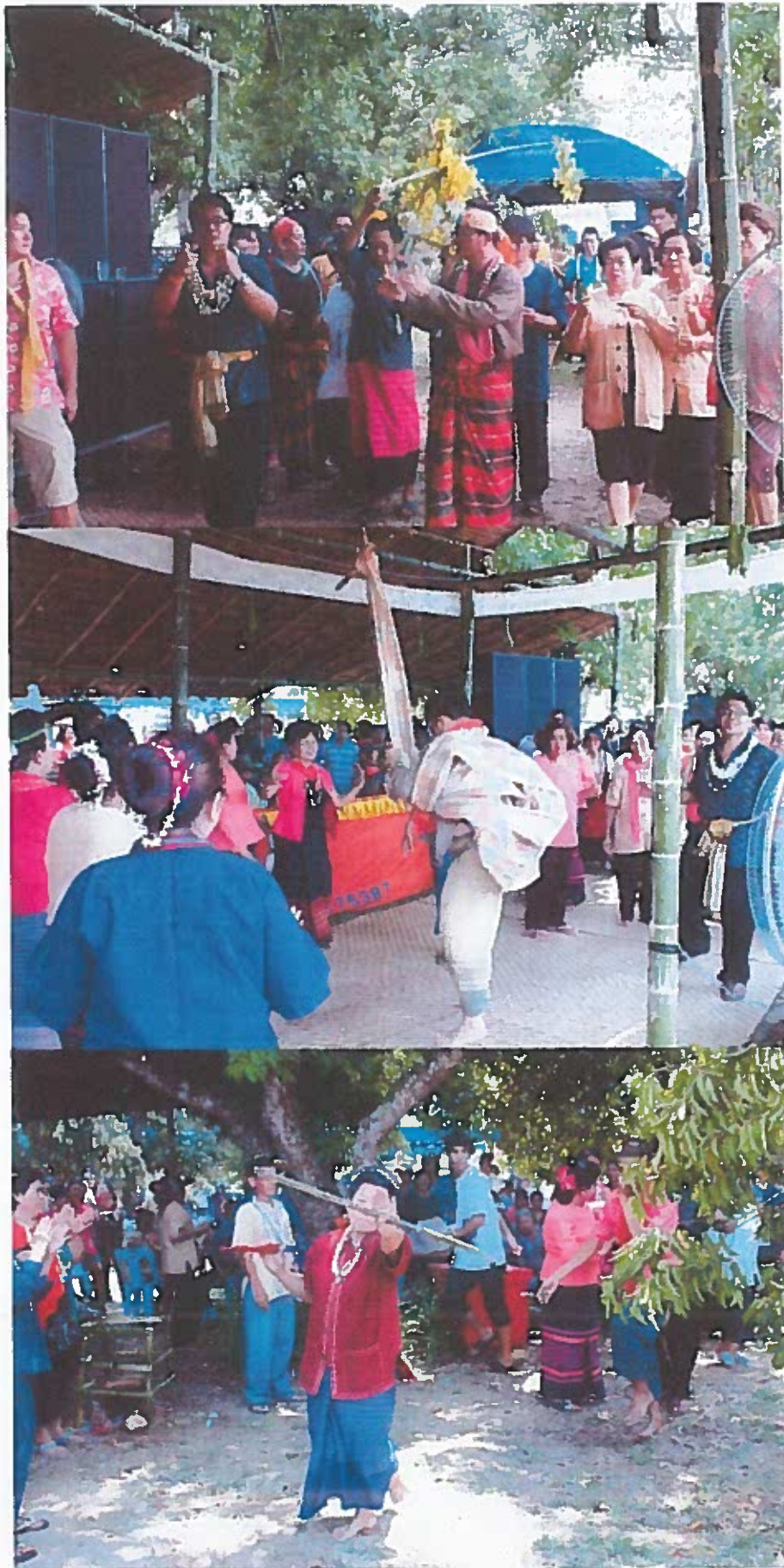
11. กิจกรรมผ้าป่าสามัคคี เทศบาลตำบลสันทรายหลวง ณ วัดข้าวแทนหลวง

12. กิจกรรมรำวงย้อนยุค

13. กิจกรรมขันโตกนันทชาติ

14. กิจกรรมฟ้อนผีมด